

L a n d s k a p s n ä m n d e n s framställning till Ålands landsting med anledning av Landstingets anhållan om utlåtande över landstingsmannen Paulsons petition om ändring av landskapslagen om jakt i landskapet Åland.

N:o 16/1937.

I ifrågavarande petition påtalas det djurplågeri, som enligt landstingsmannen Paulson älgen utsättes för genom jaktens framskjutande till sådan årstid, att älgon befinner sig i långt framskridet dräktighetstillstånd.

Landskapsnämnden har vid sin år 1933 till Landstinget gjorda framställning om jakttidens uppskjutande till spårnötid noggsamt beaktat denna olägenhet ävensom den av petitionären framhållna värdeminskning, som älgen vid sent inträdande jakttid undergår. Ehuru älgjakten under ifrågavarande förhållanden för den med älgjakt mindre förtrogna kan synas brutal, isynnerhet då den utövas med hjälp av drivande hund, har erfarenheten dock visat att djuren icke i egentlig mening låta sig hetsas. Älgen är så medveten om sin styrka, att den endast korta sträckor och jämförelsevis makligt flyttar sig för hunden. Däremot är det riktigt att djuren vid sent inträdande jakttid förlorat en del av sitt värde. Detta dock endast skenbart, då köttet av tidigare skjutna djur på grund av högre lufttemperatur är svårare att tillgodogöra. Emellertid har landskapsnämnden, som efter inrättande av sin forstavdelning lättare kunnat kontrollera älgjakten och göra sig förtrogen med dess bedrivande, funnit så stora missförhållanden vidlåda

den tidigare höstjakten, att här berörda omständigheter och olägenheter icke tåla någon jämförelse med dessa. Enbart i fall, som kommit till landskapsnämndens kännedom, har antalet påskjutna och skadskjutna djur, vilka icke av jägaren kunnat nås eller tillvaratagas, utan gått en plågsam död till mötes, varit så skrämmande stort att landskapsnämnden, som icke velat påtaga sig ansvaret av en dylik ordning, främst på av petitionären åberopade humanitära skäl, till Landstinget gjort framställning om jakttidens framskjutande till sådan tid, då spårnö underlättade uppsökandet av djuren.

Ehuru förhållandena i detta avseende mycket förbättrats sedan jaktens framskjutande till vintern, nödgas landskapsnämnden medgiva att de ännu lämna mycket övrigt att önska. Älgjakten är en sport, som av sin utövare fordrar ett stort mått av omdömesförmåga, skjutskicklighet och lugn, ävensom goda vapen. Men sedan hagelgeväret inom landskapet alltmer undanträngt kulgeväret och intresset för skytte avtagit, äro dessa faktorer endast glest företrädade.

Med fäst avseende på det ädla villebrådet, som överallt i världen, där det förekommer, uppskattas såsom det yppersta jaktdjur, men även med tanke på de kraftiga skott, som användas vid denna jakt, och vilka i vårt västra grannland, där skjutskickligheten dock genom skytteföreningarnas verksamhet är vida mer utvecklad än inom landskapet, årligen åstadkommit ett flertal allvarsamma olyckor, önskar landskapsnämnden fästa Landstingets uppmärksamhet vid önskvärdheten av att meddelande av tillstånd till älgjakt gjordes beroende av attesterad förmåga att

nöjaktigt behandla till sådan jakt egnade gevär.

431

Införandet av en sådan bestämmelse kan icke anses såsom något nytt omoget experiment. I den allmänna säkerhetens intresse är sedan länge i Tyskland utfärdandet av jaktlicens för vilken jakt som helst beroende av inför myndighet avlagt prov.

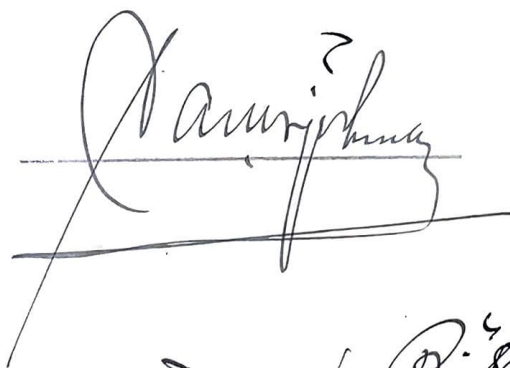
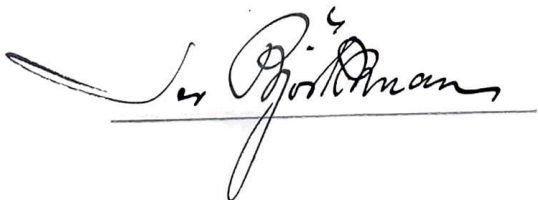
Landskapsnämnden, som sålunda icke delar petitionärens åsikt om önskvärdheten av att under nuvarande förhållanden förlägga jakten å älg till annan än nu stadgad tid, utan tvärtom just i humanitetens och djurskyddets intresse till Landstinget hemställt om införande av nuvarande jakttid, får vördsamt föreslå

att förevarande petition icke måtte föran-

leda åtgärd ifrån Landstingets sida.

Mariehamn den 27 oktober 1937.

På landskapsnämndens vägnar:

A handwritten signature in dark ink, appearing to read "J. Laurijohn", written over a horizontal line.A handwritten signature in dark ink, appearing to read "J. Eriksson", written over a horizontal line.